

Lászlóffy Csaba

VÉGKÉPP BEFELE. A TÉL IS

Midőn már nem a csupasz test,
hanem a test mögötti csupaszság
(ez már legalább akkora tét, mint egy
eltékozolt, vissza soha nem szerzhető könyv).

Ha ily mértékben felélted az időt
– gyanús is lenne újraköltöni magad –,
hiába keresed a gyermekkori hó-
szállingózás felfedező örömét.

Földhöz szegezett tekintet, a tél végképp befele
táruul – hány fantáziátlan (a világháló sminkelő
képességeiről mit sem tudó), ráncos, olvadozó
arcot rejt a roskadozó hóhalom?

2015. február

KONGÁSOK A CELLAFALON

A percmutató rekedt hangot adva kissé megdőlt
a kezében, és csúszni kezdett lefelé a lélek folyosóin.
Primitív emberevők már nincsenek, gondolta.
Ámde az emberevő idő minden másnál veszélyesebb.
Elborzadva feküdt a hátán arccal a mennyezet felé.
Téves eszméken töprengeni tárgyaltan. Mintha csak
magának mondta volna most is, mint sérülés előtt.

*Kiteheted a lelkedet, úgyis elér a mélység zavarával
manipuláló múlt gyalázata. Beléd költözött a félelem –
meggyárvult nyelősöveden csak a másodpercköpetek.*

*Milyen fura, hogy ugyanannak az időnek az ege alatt
felharsan még a vidámság, és gyermekek születnek.*

És várta, mikor robban fel a szív cellamagányában
az idő tömege.

2015. január 7.

A MEGKÉSETT MENTŐÖV

B. Sz.-nak

Ki, mi ez a rohanó? – ha saját múltját sem kéri
számon. Talán a világ. Kérdés (hülye kérdés,
mint amikor csak az ágyékszörzet zokog):
mekkora hiátus tátong kettőtök között? Van-e
körvonala benned vagy kívül valahol, még ha
netán letisztult is valami. Legyen akár a semmi.
„Rázhatod a rongyot”, hogyha már idegen az ágy.
S álombeli ősöd (jó vicc) a felmelegített matrac alól
visszaszól.

2014. február

ÁRNYLOVASOK

*„Vak ügetését hallani
Hajdani, eltévedt lovasnak” (Ady)*

Ősz (örök Édent-sajgó téma), kilépsz a ködökből,
sárgul a kő, mint talpad alatt a málladozó lomb-
foszlány szétszakadozva – kibomló fénycsoda (préda!) –,

új örömökkal igéző, hajdan erős kötelék, a
bölcset természeti lét áldása: tökély (töredezve,
még nem zörgeti szél). Szűkülnek az őszi viharok, s lám,
péppé zúzva az éjjeli borzalom barna penésze;
futva ölelni, ahol van esély rá, s nem fenyegetnek
(álomkőd, s már öl is az őrző agyú fegyver).
Ég, föld forr, a pokol ha tüzel, de őrzik a táj még,
s zúdul alá a szellemed áttetsző zuhatagban.
Rejthet-e még valakit ma a szörnyűségek elől bár
szurdok, szirt, szerelem? Jaj, hol van a hős a meséből –
lelketek, im, rá! Sártaposó, dús portya, midőn a
hínársúlyú sörényre tapadt daliák seregelték?
Már csak a díszszemlék nosztalgia-burka, dagálya
(fátyolos évszak): testüket föld öle rejti; a férfi-
romlást látni, keresni kevés a mi tétova arcunk
másán – ősz bebarangoló képzelet árnyai ők... s für-
kész az örök-lehetetlen esélye után Európa.

2014. szeptember

A PSZICHOANALÍZIS KOCKÁZATA

Rád nyílt az éj, s hűvös csapásán
elindulsz, mint fénycsepp vagy járvány,
hófelhők nyomában, vacogva.
Vénnek látod az időt, hogyha
magadat nem is – azt viszont már
tudod: tavaszod bent, a csontnál
sajog ropogva. Valós térben
kísértetjárás reggel, délben
képzeletedből kivetítve.
(Azért vagy még: legyen, ki higgye.)

Mi marad belőled? egy morzsa;
nem kell karambol – arcod torzra

„nemesül”, csonkul, rozsdá, átok
kezdte ki, kusza látomások
törnek rád (kétely, tagadás) – sok
fantomárnyalakja a láznak.
A mozgásod is már csak látszat.

Térfogatodat hol keresd hát? –
Ácsolj egy (ócska trükk!) keresztfát.

2014. február 13.

ISTENT UTÁNZÓ LÁTLELET

A lélek törvénye. Az őserő; az öröklődés
kiszámíthatatlan rejtélyei, mint kövek, források,
növényi, állati fóliánsok sűrű képlékeny lenyomatai –
egészséges ösztönök; a korlátlant megkísértő szellem,
a reinkarnálódás örülete (a hithez kapott értelem lehet-e
másodrendű?); apokaliptikus kényszerképzetek(!) –
a skizofrén-töltetű test bizarr réme vagy csak
a fizikai fogyatékossgal bicegőé-bukdácsolóé,
a normalitás kincstári „skatulyáiba” – netán a
polgári agyállományban továbbélő skolasztikus
érvrendszer standardjaiba bele nem férő torzság.

Csukott szem, elcsukló fő és hang törvénye;
néha egy könnycseppé, szimfónia hallgatása közben.
Két képzelt hegycsúcs közt az örök szakadéké, mert
„Valami, aminél semmi nagyobb el nem gondolható.”*

Csupán a három lépés távolság. Csak az el-
vegyülés. Csak a nagy fogadkozások új-

feszültségű idejének emlékezet-
 kihagyása; csak a térszűkület.

S csak az esedékes undor.

*Mielőtt meghalok, egy utolsó korrekció;
 vagy csak a tiszta vízió.**

2014. január 30.

KÉZIRAT

„Nem az eszközöket felkínáló nyelv a hamis”

1

Polgári ábrázatával a halál. Elfoglalt hivatalnok; üres papírja újabb
 ajánlat – éléd teszi. Rábólintasz, de nem írod alá.

Thomas Mann perjele jut eszedbe, aki szerette a lángot. Amit, ha
 felszítanak, elemészt téged is.

Kopáran fogadod – de vajon józanul? – a nyomasztó terhet, ami által
 már úrrá lettél az anyagon; de megkönnyebbülés sehol.

Az a bölcs, aki élni tud a gyöngéivel is, és oktanul nem teszi tönkre
 magát. (Hisz tudnivaló: nincsen kímélet.)

Elűzni magadtól a káros szenvedélyt, amely ráerőlteti képzeletedre a
 hamis elgondolást. Mindazt, amitől a nyelvi lelemények is

kiszáradnak,

és nem marad semmi *nemes*.

A terjengős, ráadásul szenvelgő színjátékban történelmi tudat és
 eleven

szívverés – minden elvész. Bízni a szellem rugalmasságában, bármilyen

* Gaugin-parafrázis

mélyre nyomjon vagy messzire űzzön a sors.
A homály óráinak kétségei s az előrevetített kudarc megbénítanak.

2

Dús, termékeny esztendőkből is csak az ínség szűkölő ereje segített legtöbbször. Mi más adhatta volna meg méltóságodat?
A bűn kezdetben kívülről rombolta a *test törékeny műszerét* (azóta átvirrasztott évek árán holmi új, belső „időszámítás” rovásai jelzik, és undorító ürege uralja maradék esélyedet. Mely nem több, mint diszharmónia az ígéretek és az ítékezés között.

3

Büszke lenni az érzések zűrzavarára – vagy épp a lelkiismeret-
hiányra?

(Ebben különbözünk mi egymástól.)

A szemfényvesztés szégyentelensége!

A közlés leküzdhetetlen késztetése, midőn az első pohár után nem
jön a
remeklés. Később is csak a fejfájás s a jövő ellentmondásos képei.

A láztól forró halánték vagy elsápadás után a hirtelen visszaváltozás:
a hervadtság, azaz a csillogás visszfényének elbűvölő előnye.

Sehol a titkos egyetértés; csak a fájdalmas görcs az ostoba kifakadások hallatán. Hol van a lélek mint a test kisugárzó ereje. Csupán az érzéki csalódásokhoz idomított sztereotip viselkedési pózok – nem is normák!

Ez volna a vétkek és büntetés aránya? A megfontoltság hiány
kockázata,
a kicsinyesen szűrő-fűrő ördögi (emberi) intelmek ellenében (!)

4

(Nem ért rá kíméletesen bánni önmagával.

Az izgalmak ártalma átszakította a zsigerek zsilibrendszerét.

Ez az erkölcsi rizikó, mely felülírt minden lombikbölcsességet.)

szobalevegőn. A tehetségben hinni hivatásos beosztású kontárok könnyelmű divatgesztusai közepette!... Nagy fegyelem kell hozzá és több ezer éves kiépített génmagány.

Önérzet szavai, szabadsággal incselkedő világbölcsélet, ősképpen reinkarnálódó halhatatlanság-póz – mind csak ürügy.
A boldogtalanság béklyója az egyedüli hiteles jelképkísérlet a teljességre nyíló és az örökre elzáró két káosz között.

Melledre rovott kárhozat; torkodat fojtogató seb. –
Mennyivel nagyobb lehetett a családját féltő Schiller csüggedése, akinek elhalt a bal tüdeje, s a negyvenhat esztendő már nem érte meg.

2014. április 26.

A MULANDÓSÁG TERE

Reggeli előtt többnyire lézengünk, mintha lenne okunk reménykedni még (elég hozzá egy csilingelő kiskanál vagy egy tányércsörrenés), hogy a láthatatlan kobaltekődből valaha is kihalászható a test eredeti íze és a néhai helyszínekhez társítható emléktörmelék.

2014

SZIGETMAGÁNY

Mire képzeletemben rátalálok,
már ott sem érzek mást, csak zsúfoltságot.

TAHITI-VÁLTOZATOK

UPA UPA

Ahogy a Puemblo-indiánok évente egyszer
összegyűlnek, hogy felkeressék őseik lelkét:
nyüzsgő hajszalerek jajognak koponyámban.
Trópusi tűz csap fel rosszkedvem hamuja alól;
melyik maláriából ocsúdó bakfis cipeli fel ma az
Örömök Házába teknősbékákkal megrakott kosarát?

MARAÉ. HIBISZKUSZLEVÉL-TŰZHELY

Óslakosok templomát körültáncoló lélek,
te istent utánzó! – meddig leszel
a kielégíthetetlen anyag rabszolgája?

G. PURGATÓRIUMA

A festéktubusban csak fehér. Daga a bretagne-i hó.
Elveszett halandó, ha felpillantok a papírról, agyonver
az egyidejűség kényszerképzete. Megtévesztő a leigáz-
hatatlan törzsi szabadságábránd és halálígéző áhítat.
Nem viselek öltönyt, és nem érzek irtózatot.

2013. december

LOGIKUS KOCKÁZAT

Mint egy infantilis erő,
a pitypang gyökere mindent benő.

2014. szeptember